

MIJN LEVEN IN CHRISTUS

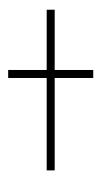
of

Ogenblikken van Geestelijke Rust en
Bespiegeling, van Eerbiedig Voelen,
van Ernstige Zelfverbetering en van
Vrede in God

Heilige Johannes van Kronstadt

Deel 2

Gozalov Books
Den Haag

ISBN: 978-90-79889-35-8

Vertaling en redactie: Marijcke Tooneman, Den Haag
Correcties: Klooster Moeder Gods Portaïtissa,
Trazegnies, België
Ontwerp: Guram Kochibrolashvili en
Marijcke Tooneman, Den Haag

© Gozalov Books, Den Haag, 2013

Tel.: 070-352 15 65

E-mail: gozalovbooks@planet.nl

Websites: www.hetsmallepad.nl

<http://paagman.mijnbestseller.nl/gozalovbooks>

Deze publicatie heeft de zegen van Zijn Eminentie Simon,
Aartsbisschop van Brussel en België
en van Den Haag en Nederland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD VAN DE UITGEVER

Wij hebben ons mogen wijden aan het uitgeven van de Nederlandse vertaling van Deel 2 van 'Mijn Leven in Christus'.

De eerste delen, tw. Deel 1.1 en Deel 1.2., werden reeds eerder uitgegeven.

Marijcke Tooneman
Den Haag, februari 2013

VOORWOORD VAN BISSCHOP AVERKY

Leven, daden en wonderen van Vader Johannes van Kronstadt

“De rechtvaardigen zelf willen geen roem; maar wij, die nog in dit leven zijn, dienen hen te gedenken om hen te kunnen navolgen.” (De heilige Basilius de Grote)

Vader Johannes van Kronstadt, Ruslands grote rechtvaardige, die weergaloos begiftigd was met de gave van gebed en wonderdoende kracht, werd op 19 oktober 1829 geboren in Soera, een grote stad in het Pinejsky district in de provincie Archangel, het hoge noorden van Rusland. Zijn vader, Elias Sergieff die lezer was in de stadskerk, en zijn moeder, Theodora, leefden op bescheiden voet. Zij noemden hun zoon Johannes, want hij werd geboren op de dag dat de Heilige Orthodoxe Kerk de Heilige Johannes van Rylsk herdenkt.

Als kind had hij een zwakke gezondheid en kon moeilijk leren, wat hem ongelukkig maakte. Dit gevoel stimuleerde hem tot extra vurige gebeden, waarin hij Gods hulp vroeg. En het ontbrak hem niet aan wonderbaarlijke hulp. Na een dergelijk vurig gebed, diep in de nacht, begon de jongen opeens over zijn gehele lichaam hevig te beven; het leek of een gordijn van zijn ogen viel, “alsof de geest zich in zijn hoofd opende”; hij voelde zich intens opgelucht en gelukkig. Vanaf dat moment kon hij heel goed studeren. Hij werd een van de besten van zijn klas in de parochieschool, en hoorde tot de besten toen hij bij het Theologische Seminarie van Archangel afstudeerde en met een beurs van de provincie toegelaten werd tot de Kerkelijke Academie van Sint Petersburg.

In die tijd stierf zijn vader en zijn moeder bleef in grote armoede achter. De liefhebbende zoon maakte zich grote zorgen om haar welzijn. Toen hij werk als kopiist had gevonden, zond hij zijn moeder het geld dat hij verdiend had, 10 roebel per maand, en hij was blij haar zo te kunnen steunen.

Tijdens de studie aan de Academie overwoog Johannes om de kloostergelofte af te leggen en missiewerk te doen bij de inwoners van Siberië en Alaska. Maar toen hij zag hoe het leven om hem heen was, beseftte hij al spoedig dat de “wilden” in het beschaafde Petersburg niet minder behoefte hadden aan verlichting door het licht van het ware Christelijke geloof dan de inwoners van Siberië of Alaska.

Hij mediteerde over de weg die hij moest kiezen en kreeg weer een van de visioenen die hij als kind had gehad: in een droom zag hij zichzelf als priester van de Heilige Andreas Kathedraal in Kronstadt, en hij beschouwde deze droom als goddelijke leiding.

Nadat hij aan de Academie was afgestudeerd, trouwde hij met Elisabeth, een dochter van aartspriester Konstantijn Nesvitsky, gehoorzaamend aan het gebruik van de Oosterse Orthodoxe Kerk om als wereldlijke priester te huwen. Maar dit huwelijk was gefingeerd en was nodig als dekmantel voor zijn onbaatzuchtige pastorale werk. In werkelijkheid leefde hij met zijn vrouw als met een zuster. “Zelfs zonder ons zijn er vele gelukkige families,” zei hij tot zijn vrouw. “Laten wij, Liza, ons wijden aan het dienen van God.” Tot aan het eind van zijn leven heeft hij zijn maagdelijkheid bewaard.

Op 12 december 1855 werd Johannes tot priester gewijd en benoemd in de Heilige Andreas Kathedraal in Kronstadt. Toen hij voor het eerst de Kathedraal betrad, was hij diep ontroerd, want het was dezelfde kerk die hij als kind in een visioen had gezien. Sinds die tijd woonde en celebreerde Vader Johannes in Kronstadt, zijn naam Sergieff werd bijna vergeten en hij werd algemeen bekend als Vader Johannes van Kronstadt.

Kronstadt was de plaats waarheen zedeloze mensen en misdadigers uit Sint Petersburg, de hoofdstad van Rusland, gedeporteerd werden. En in de dokken werkten vele ongeschoolde arbeiders. Deze mensen leefden in hutten en holen in de buitenwijken van de stad. Velen van hen waren bedelaars en dronkaards. Onder hen begon Vader Johannes zijn geestelijk ambt. Hij verzorgde de zieken en hielp de noodlijdenden en gaf alles weg wat hij had, zodat hij vaak thuis kwam zonder kledingstukken, of zelfs zonder schoenen. Door de kracht van zijn medelevende liefde, herstelde Vader Johannes in deze arme mensen het menselijke beeld, dat sommigen van hen al lang geleden verloren hadden en maakte van hen weer mensen. Zij, “het uitschot van de bevolking”, waren de eersten die de heiligheid van Vader Johannes “ontdekten”. Deze ontdekking werd spoedig door alle gelovigen in Rusland geaccepteerd.

Maar Vader Johannes hielp de noodlijdenden niet alleen materieel, en trok hen met zijn pastorale woord niet alleen zedelijk uit de afgrond. Spoedig openbaarde zich in hem de wonderbare gave van miraculeuze kracht, die hem vermaard zou maken in heel Rusland en zelfs daarbuiten. Er bestaat een nauwkeurig verslag van Vader Johannes' eerste wonder, zoals hij dit zelf verteld heeft. Het verhaal weerspiegelt diepe nederigheid: door dit wonder herkende Vader Johannes “een nieuwe plicht voor God: te bidden voor hen die om zijn gebeden zullen vragen”. Door zijn gebeden werden vele wonderen verricht. De ernstigste ziekten, waar medicijnen niet konden helpen, werden genezen door de gebeden of handoplegging van Vader Johannes. De genezingen vonden in afzondering, doch ook temidden van mensenmassa's plaats. Vaak vond de genezing bij afwezigheid plaats. Soms was het voldoende als men Vader Johannes schreef of telegrafeerde en dan volgde de wonderbaarlijke genezing. Vader Johannes genas ook Mo-

hammedanen en Joden, en buitenlanders die hem vanuit het buitenland schreven.

Spoedig stroomden alle gelovige Russen naar de wonderdoener. Zo begon de tweede periode van zijn leven, van zijn daden. Eerst ging hij zelf naar de mensen van een stad. Maar nu kwamen de mensen naar hem toe, en zij kwamen uit alle hoeken van Rusland. Duizenden mensen kwamen dagelijks naar Kronstadt om Vader Johannes te ontmoeten en hulp van hem te ontvangen. Nog meer zochten zij hulp door middel van brief of telegram: het postkantoor van Kronstadt moest een speciale afdeling openen om zijn correspondentie af te handelen. Bij de brieven en telegrammen kwamen grote sommen geld voor liefdadigheid naar Vader Johannes. Zij kunnen slechts geschat worden, want Vader Johannes verdeelde het geld direct nadat hij het ontvangen had. Volgens de meest voorzichtige schatting ging niet minder dan een miljoen roebel per jaar door zijn handen. Met dit geld voedde Vader Johannes dagelijks rond duizend berooide mensen. Hij richtte een werkplek op met een school, een kerk, ateliers en een weeshuis. In zijn geboortedorp richtte hij een nonnenklooster op en bouwde een grote stenen kerk. En in Petersburg bouwde hij een nonnenklooster op Karpovka, waar hij later begraven werd.

Door ziekte geplaagd stierf de heilige Johannes op 20 december 1908 (stemt overeen met 2 januari 1909 op onze kalender). Tienduizenden namen aan zijn begrafenis deel, die geleid werd door de metropoliet Antonius (Vadkovskij) van Sint-Petersburg, geassisteerd door bisschoppen en priesters. Soldaten stonden als een erehaag langs heel de route. Aan het graf van de heilige Johannes gebeuren tot op heden wonderen. De priester Johannes van Kronstadt werd op het landelijk Concilie van de Russisch Orthodoxe Kerk op 7-8 juni

1990 heilig verklaard, en zijn sterfdag als gedenkdag op 20 december vastgesteld.

VOORWOORD VAN DE SCHRIJVER

Ik begin mijn boek niet met een introductie, maar laat het voor zichzelf spreken. De inhoud is als een genadige verlichting, die de alles-verlichtende Heilige Geest mijn ziel schonk in ogenblikken van diepe verzonkenheid en zelfonderzoek, vooral in gebed. Als ik er de tijd voor had, schreef ik de leerzame gedachten en gevoelens die in mij opkwamen, op, en uit deze notities van vele jaren is dit boek nu samengesteld. Zoals de lezers zullen opmerken, is de inhoud zeer gevarieerd. Laten zij er zich zelf een oordeel over vormen.

“Een geestelijk mens kan alles beoordelen, maar over hem oordeelt niemand.”

(1 Cor.2:15)

Aartspriester Johannes van Kronstadt (Sergieff)

Heilige Johannes van Kronstadt

“MIJN LEVEN IN CHRISTUS”. DEEL 2

“Dit is nu het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Joh.17:3)

“Moge het levende water van de Heilige Geest mijn hart vullen en mogen rivieren van levend water uit mijn hart stromen ter ere van God, en voor de verlossing van Gods volk.”

Ere zij de Heilige Drieëenheid. Amen.

Heer! Ik ben een wonder van Uw goedheid, wijsheid en almacht, aangezien Gij mij van niet zijn tot zijn hebt gebracht; aangezien U mij tot nu toe in dit bestaan hebt behouden; aangezien ik, door de barmhartigheid, gulle gaven en liefde voor de mensheid van Uw Eniggeboren Zoon, het eeuwige leven zal beërven, mits ik in U geloof; aangezien ik, dankzij Uw geheimnisvolle daad, dat Gij Uzelf, door Uw Zoon, als offer aanbiedt, gered word van de verschrikkelijke val en afgekocht ben van de eeuwige vernietiging, verheerlijk ik Uw goedheid, Uw oneindige macht en Uw wijsheid! Maar voltooi aan mij, ellendige zondaar, het wonder van Uw goedheid, almacht en wijsheid en red mij, Uw onwaardige dienaar, op de manieren die U kent en leid mij in Uw eeuwig koninkrijk, maak mij het leven dat nooit veroudert, de dag die geen avond heeft, waardig.

Mijn hart dient zich alleen aan God te hechten. “Het is mij goed nabij God te zijn”; (Ps.73:28) maar, wat een blindheid en perversiteit, dat het zich vastklemt aan aards genot: aan voedsel, drank, vleselijk plezier; aan geld, dit afval, aan kleding, dit bederf, aan vergankelijke kleuren, aan patronen,

mode die de ogen streelt, aan luxueus gemeubileerde kamers, enz. Wat vreemd! Ik, een Christen, een hemels mens, houd mij bezig met alles wat aards is, en geef maar weinig om hemelse zaken. Ik ben in Christus overgeplant naar de hemel, maar ondertussen hecht ik mij met geheel mijn hart aan de aarde, en heb blijkbaar geen enkele wens om in de hemel te zijn; ik zou graag altijd op aarde blijven, hoewel aardse dingen, ondanks hun genot, mij benauwen en kwellen; hoewel ik zie dat al het aardse ongewis en bederfelijk is en snel voorbij gaat; hoewel ik weet en voel dat niets van de aarde mijn geest kan bevredigen en mijn hart kan kalmeren en verblijden, want het wordt voortdurend door aardse ijdelheid verward en bedroefd. Hoe lang zal ik, een hemels mens, derhalve aards blijven? Hoe lang zal ik, Gods kind, vlees zijn, ondanks mijn geboorte in de heilige doop, “niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren” (Joh.1:13)? Wanneer zal ik mij eindelijk geheel tot God wenden? Heer! Laat Uw Heilige Geest mijn hart naar U toe trekken. Heer! Keer mijn hart af van aardse ijdelheden. Heer! Zonder U kan ik niets doen.

Op aarde houden wij van alles wat schittert: goud, zilver, edelstenen, kristal, fleurige kleding: waarom houden wij dan niet van de toekomstige glorie waartoe de Heer ons oproept? Waarom verlangen wij niet te stralen als de zon? “Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders.” (Mat.13:43) Omdat wij de natuur van onze ziel door zonde bedorven hebben en ons aan de aarde in plaats van aan de hemel hechten, aan bederfelijke dingen in plaats van aan onbederfelijke; omdat wij aardse, vergankelijke, kortstondige en verleidelijke pracht liefhebben. Waarom is er zoveel liefde in ons voor alles wat straalt? Omdat onze ziel geschapen werd voor hemels licht en oorspronkelijk geheel en al licht, geheel en al schittering was; licht is haar ingeboren,

het gevoel en het verlangen naar licht zijn ingeboren. Richt dit verlangen op de zoektocht naar het hemelse licht!

Als u een mooi meisje of vrouw of een knappe jongeman ziet, verhef uw gedachten dan direct naar de hoogste, heilige Schoonheid, de Auteur van alle aardse en hemelse schoonheid: naar God; verheerlijk Hem omdat Hij uit gewone aarde een dergelijke schoonheid heeft geschapen; verbaas u over de schoonheid van Gods beeld in de mens, dat zelfs door onze geperverteerde toestand heen straalt; stelt u zich ons beeld voor wanneer wij, als wij daartoe waardig bevonden zijn, stralen in het koninkrijk van onze Vader; stelt u zich voor de schoonheid van Gods heiligen, de heilige engelen en de Moeder Gods, getooid met Goddelijke glorie; stelt u zich voor dat wij de onuitsprekelijke goedheid van Gods gelaat aanschouwen, en laat u niet betoveren door aardse schoonheid, door vlees en bloed. Vleselijk verlangen is zoet, maar zondig, bederfelijk en weerzinwekkend voor God. Laat uw hart zich niet aan meisjesachtige of vrouwelijke schoonheid hechten, maar alleen aan de Heer God, Die alle schoonheid ter wille van Hemzelf heeft geschapen, en zeg: "Het is mij goed nabij God te zijn," (Ps. 73:28) alleen bij God en niet bij een snel voorbijgaande vleselijke schoonheid.

De wanhoop die wij voelen bij mislukkingen, vooral in priesterlijke zaken die we voor anderen doen, en een gevoel van schaamte zijn afkomstig van onze lichaamloze vijand, die, als een brullende leeuw, altijd probeert ons te verslinden, en die ons dwingt tot mislukking en zonde. Om in dergelijke zaken niet te falen, moeten we ons vooraf door intensief onderzoek voorbereiden, met onthouding en gebed; bij alles moeten we streven naar perfectie en de Duivel geen plaats geven. En als het toch mis gaat, laten wij dan niet overspoeld worden door wanhoop. Laten wij voor God onze zonde en gebreken erken-

nen, laten wij ons voor Hem vernederen, onze eigenliefde opzij zetten en zonder schaamte onze zonde, slordigheid, traagheid of zwakheid bekennen. En laten wij onze zonde in de afgrond van Gods barmhartigheid werpen, en Hem vragen om Zijn genade en hulp voor een goede en succesrijke volbrenging van ons werk in de toekomst.

Vermijd in gebed en bij ieder werk achterdocht, twijfel en duivelse fantasieën. Laat uw geestelijke oog één zijn, opdat het gehele lichaam van uw gebed, uw werken en uw leven licht mag zijn.

Laat tijdens het gebed uw gehele hart in God zijn, en laat het zich geen moment aan iets aardse hechten; heb menselijke zielen vurig lief, liefde ter wille van God, en beijver u voor hun verlossing; bid voor hen alsof zij in grote nood zijn, want er wordt gezegd: "Allen die onderhevig zijn aan de verlokkingen van de boze, zijn in grote nood."

Als u honger hebt, werp u dan niet op het voedsel, want dan zult u uw hart en lichaam te zwaar belasten. Eet langzaam, niet gretig, en overdenk Gods glorie, denk aan de God Die ons voedt en bovenal aan Zijn onbederfelijke voedsel, Zijn Lichaam en Bloed, dat Hij Zich uit liefde aan ons gegeven heeft in voedsel en drank, en denk ook aan het heilig woord van het Evangelie.

Alles wat ons in beroering brengt en ons hart, als het ware, tot op de bodem ondermijnt en onderdrukt, komt van de Duivel, want hij is eeuwige verwarring en onderdrukking. De Heer is de vrede en de rust van het hart. "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." (Matt.11:28) "Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u." (Joh.14:27) Hoeveel hartstochten zijn er niet, hoeveel verwarring en onderdruk-